

с мѣр ти.“ Из той търпи, и не прави да сѣ потърси вселенната изъ дзно, и да сѣ събори, та да затрѣпж и зарови живз онзи беззаконенз родз, за когото и още сѣ моли: „Отче ѡстави ѡмз, не вѣдатъ во, что творѣтъ.“ И да ли може измѣри ѡмзтъ ни до колко голѣмо е едно таково търпѣніе, което е траяло отъ шестѣа часъ до деветѣа? Тогыва, като испилъ сичката горчика чаша на страданіята рѣкълъ: „совершиша сѣ“ като си приклонилъ главата, негли да по-выка смърть-та, която не смѣла да приближи до началника на живота; и като извикалъ сѣ голѣмъ гласъ, негли да даде радостното извѣстіе тамо долъ въ Ядъ на праотцѣты, най-послѣ предалъ дѡхъ. Въ сщцето време невето отъ горѣ за три часа сѣ покрыло сѣ една твърдѣ гжста тъмнота тзй, щото слънцето изгѣвило сичката си свѣ-тлина: земата долъ сѣ потърсила отъ основаніята си, тзй щото чър-ковната завѣса сѣ раздрала отъ горнѣа край до долнѣа: камъніети сѣ распѣкнхли, гробовети сѣ отворили, мъртви възкрѣснхли. Сотникзтъ, като гледалъ тольо преславны приключеніа, възгласилъ, и прославилъ Бога: „Воистинѣ челоувѣкъ сѣй, праведенъ вѣ: воистинѣ Божій Сынъ вѣ сѣй.“ Ощцо тзй и онѣа, които стоали на около изстѣпленѣ (смаани) и сжржшени; бѣли гжрдыты си, и сѣ завръщали.

Тзй е страданіето, таа е смърть-та на оногова Исуса Христа въ името на когото смъ сѣ кръстили, на когото Евангеліето вѣрвали, на когото закона държимъ: страданіе, и смърть за която сѣ смаюка сѣкой ѡмъ. И ако възплащеніатъ Божій сынъ е пожелалъ да ѡмре, защото инакъ не было възможно да сѣ испзани Божіето Правосѣдіе, нѣка е; и ако е поискалъ да ѡмре сѣ едно страданіе, въ което е пре-търпѣлъ една безмѣрна болестъ, раздѣмѣвалъ, защото, че и дзлгзтъ ни, които той трѣбаше да заплати е былъ безмѣренъ; нз да иска да ѡмре сѣ една смърть тольо грозна, тольо бесчестна, до гдѣто можеше чрезъ дрѡга по-славна да свърши великото дѣло на всемірното спасеніе, това е, което ма прави да не мож да го раздѣмѣж. Кръст-ната смърть е была най-ѡкорното отъ сичкыты дрѡгы смъртны на-казаніа: на кръста сѣ бѣсали разбойничити, крадцити, ѡбийцити, най-злодѣйственнити челоувѣци, които по таа причина въ Второзаконі-ето сѣ наричали прокѣти: „Прокѣтъ въ сѣкъ въ сѣй на дрѣ-вѣ.“^{гл. 23.} Смрѣ и Іоаннъ, нз не на кръста: той сѣ посѣче, и това е една честна, и славна смърть: а Исусъ Христосъ, сынътъ на Бога